

تیم ملی فوتبال زنان ایران قهرمان جام کافا شد

تیم ملی فوتبال زنان ایران در دومین دیدار خود در رقابت‌های قهرمانی کافا ۲۰۲۶، تاچیکستان میزبان را با نتیجه هشت بر یک شکست داد. در این مسابقه که در شهر دوشنبه بر گزار شد، شقایق معتمدی الهام‌بخش و مجرم‌الار تک‌گل هر کدام گل و فرشته کریمی و مریم قاندامینی هر کدام گل‌گل برای ایران به ثمر رساندند. شقایق معتمدی نیز به‌عنوان بهترین بازیکن دیدار ایران و تاجیکستان انتخاب شد. در پایان این رقابت‌ها، مارال ترکمان عنوان بهترین بازیکن فرشته کریمی عنوان بهترین گلزن و فرزانه توسلی عنوان بهترین دروازه‌بان را به دست آوردند. تیم ایران در نخستین دیدار خود نیز فرقیستان یکشنبه ساعت ۱۴:۳۰ از طریق فرودگاه امام خمینی وارد تهران شدند.

چرا اتفاقی تاریخی مسی و رونالدو به خوان آخروسید؟ خدا حافظی تا فینال

سوت پایان بازی پر تغال و کلمبیا که در استادیوم بر حرارت میبایی به صدا در آمد، تنها پایان هر مرحله مسابقه از هر حله گروهی جام جهانی ۲۰۲۶ نبوده، بلکه صدای فرو ریختن یکی از بزرگ ترین رویاهای هواداران فوتبال در سراسر جهان بود. روی فوتبال زدهنگام پادشاه بلانزاع مستطیل سبز در مرحله یک چهارم نهایی، با یک تساوی بدون گل رنگ باخت، حالا سرنوشت بزرگ ترین رقابت فردی تاریخ فوتبال، تنها یک تار موینداست. فینال ۱۹ ژوئیه در نیوجرسی، برای رخ دادن آن تقابل رویایی در یک چهارم نهایی، همه چیز به یک فرمول ساده بستگی داشت. صدر نشینی هم زمان از رانتین در گروه دهم (I) و پرتغال در گروه نهم (K)، از رانتین بارهبری لیونل مسی، کار خود را بهی نصی ترین شکل ممکن انجام داد. و مقتدرانه به عنوان تیم اول راهی دو حذفی شد. اما سوری دیگر ماجرا، تازادی پرتغالی هادر حال شکل گیری بود. تیم تحت هدایت روبر تومار تنیس در مرحله گروهی، تیمی سر در گم و فاقدر به همیشگی نشان داد. آنها تورنمنت را با یک تساوی ناامید کننده برابر جمهوری دموکراتیک کنگو آغاز کردند. اگر چه پیروزی مقابل ازبکستان امیدها را زنده کرد، اما در ایستگاه پایانی و برابر کلمبیای سر سخت، موتور گلزنی پرتغال خاموش ماند. کلمبیا با این تساوی از نتایج صدر نشین گروه خود و پرتغال را به رتبه دوم فرستاد. اتفاقی که مسیر نمودار حذفی را برای کریستیانو رونالدو و پاریش کلاوداگر گون کرد و آنها را در سمت مخالف جدول آر زانتین قرار داد. با این اتفاق دیگر خبری از تقابل در یک چهارم نهایی نیست. دو پادشاه امری خواهند مشمشیرهای شان را در بزرگترین تور اوردگاه جهان به هم بکنوند. باید تا روز آخر و فینال بزرگ زنده بمانند.

رونالدو در ۴۱ سالگی با شاعر و تیتزرسورانه من برگشتم پایه این تورنمنت گذشت تا آخرین حضورش در جام جهانی را جادوانه کند. اما واقعیت درون زمین، تا اینجا کار را بر او بازی های وافاصله داشته است. عملکرد خاموش او در بازی مقابل کلمبیا، تبعییز انتقادات را به سمت روبر تومار تنیس نشانه رفته است. بسیاری از منتقدان و تحلیلگران معتقدند اسرار بر حضور ثابت رونالدو، تعادل تاکتیکی تیمرا برهم زده. پویایی حمله پرتغال را کاهش داده است. یادوم شدن در گروه مسییر پرتغال برای رسیدن به فینال تبدیل به یک توتل وحشت واقعی شده است. آنها اکنون در باقر عدهای هر مگر گاری روبر و هشتده یک هشتم نهایی (تقابل با کرواسی همیشه خطرناک و سر سخت)، یک چهارم نهایی (در صورت عبور از کرواسی، غول هایی چون اسپانیا، آمریکا، میزبان انگیزه بلژیک در تقابل شان خواهند بود)، و نیمه نهایی (روپاوی احتمالی مایعمان اصلی قهرمانی مانند فرانسه) تحلیلگران ورزشی با بررسی این مسییر صعب العبر، شناسن رسینن پرتغال به فینال نیوجرسی را کم تر از ۳۰ درصد تخمین می زنند. این یک مایوریتی تقریباً غیر ممکن است. اما هواداران پرتغال به خوبی می دانند که کلمه غیر ممکن در لغت نامه کریستیانو رونالدو جای ندارد.

در سوی دیگر قافله اوضاع برای الینی سلسته کاملاً متفاوت است. لیونل مسی که با قهرمانی در جام جهانی ۲۰۲۲، قطر، نایب گلزنی خود را کامل کرده بود، در سال ۲۰۲۶ نیز دست از جادو گری بر نمی دارد. تیمی که لیونل اسکالونی ساخته، تیمی متوازن، یک دست و هماهنگ است که به خوبی می داند چگونه از تنوع کاپیتان خود در لحظات گره خورده استفاده کند. مسییر آر زانتین تار ماراحل پایانی، حداقلی ربا کافذ، نمودار تر از او در بازی است؛ یک هشتم نهایی اروپاوی با تیم شگفتی ساز کپورد که روی کافذ چالشی جدی برای آر زانتین محسوب نمی شود)، یک چهارم نهایی (تقابل با برنده دیدار استرالیو مصر؛ تیمی که با وجود قابل احترام بودن، بعد استاسر، مدافع عنوان قهرمانی شوند) و نیمه نهایی (اینجا جای است که عیار واقعی آر زانتین سنجیده می شود. یک تنبیر دا حتمالی و کلاسیک برابر برزیل یا انگلیس).

بیش از ۱۵۱ سال است که لیونل مسی و کریستیانو رونالدو مستطیل سبز را تحت سلطه مطلق خود در آورده اند. آنها در لیگ های باشگاهی، لیگ قهرمانان اروپا و مراسم جام توپ طلا بارها و بارها با یکدیگر سرخاش شده اند. اما جام جهانی، آورد اختلافات و روایتی ساده نیست. این دو اسطوره نبوده است. خبر تغییر مسییر پرتغال، برای میلیون ها هوادار خنثی که صر قافعا عشق زیبایی های فوتبال هستند، خبری تلخ و گزنده بود. آنها امیدوار بودند تا پیش از بالا رفتن سن این دو فوق ستاره، یکبار در مراحل حذفی شاهد رویارویی آنها باشند. با این حال، فوتبال همواره ثابت کرده که بهترین نمایشنامه منوس نیست. شاید سرنوشت این گونه رقم خورده است که تقابل این دو غول، در دیداری معمولی رخ ندهد. شاید قرار است تمام پنج های پرتغال در مسییر سختی و تمام درخشش های آر زانتین، به یک نقطه واحد ختم شود؛ نودهم ژوئیه فینال جام جهانی ۲۰۲۶. با وجود این، آر زانتین از جوانی و خون تیم های قدرتمند اروپایی عبور کند و خود را به نیوجرسی برساند؟ آیا آر زانتین به مسییر بی نقص خود ادامه خواهد داد؟ پاسخ این سوالات در روزهای آینده مشخص خواهد شد. اما تا آن زمان میلیون ها هوادار در سراسر جهان یا قلبی پز اتریش، به یک آخرین رقص حماسی در فینال امید بسته اند؛ رقصی که اگر به حقیقت پیوندد، بدون شک به باشکوه ترین پرده در تاریخ هنر فوتبال تبدیل خواهد شد.

صاحب امتیاز: موسسه اطلاع رسانی و خبرگزاری ایلنا

مدیر مسئول: مسعود حیدری

رئیس نظرات شورای سردبیری

مدیر بازرگانی و روابط عمومی: مرتضی بلوکی

فوتبال می گویم اتریش و الجزایر ناچوانمر دانه بازی کردند تا ما حذف شویم. اما بیابید صادق باشیم؛ دیگر فوتبالی ها بهانه های گفته شده و بحث تئانی اتریش و الجزایر را قبول نمی کنند. چرا باید سرنوشت صعود ما به دست دو تیم دیگر در آن سوی دنیا بیفتند که بخوانند برای ما دلسوزی کنند؟ وقتی ما خودمان به خودمان رحم نکردیم و تا بلژیک ۱۰ نفره و نیوزیلند ضعیف امتیاز کامل نگرفتیم، چه جای گلایه از اتریش و الجزایر است؟ قانون نانوشته فوتبال می گوید تیمی که اختیارش را به دست دیگران بسپارد، مستحق حذف شدن است.

فوتبال می باید تا ناکامی به خانه برمی گردد. فرودگاه این بار نه میزبان قهرمانانی است که کشور را به تعطیلی کشانده اند، بلکه پذیرای تیمی است که زیر بار سنگین انتظارات و وعده های محقق نشده مگر خم کرده است. آقای قلعه نویی، کادر فنی محترم و بازیکنانی که برای پوشیدن این پیراهن زحمت کشیده اید؛ خسته نباشید، اما شما باید صعود می کردید و نگریدند. این یک ناکامی بزرگ است و هیچ واژه ای نمی تواند زهر این حقیقت را بگیرد. البته ما نسلی هستیم که با حسرت های فوتبالی بزرگ شده ایم. از ضربه سه دلی علی که از کنار دروازه مکزیک گذشت، تا موقعیت تک به تک مهدی طارمی مقابل پرتغال و حالا این سه تساوی زجر آور در جام جهانی ۲۰۲۶. اما تفاوت این دوره

وقتی سرنوشت خود را در زمین فوتبال رقم نمی زنید، مجبورید کاسه چه کنم چه کنم بازار بهانه تراشی ها داغ زر از همیشه است. بیابید با خودمان روراست باشیم و تعارف را کنار بگذاریم. بله ما در کشوری زندگی می کنیم که شرایط اقتصادی، تحریم ها و سایه تنش ها و جنگ، تدارکات تیم ملی را به شدت تحت الشعاع قرار داده بود. قبول داریم که لغور دوهای تدارکاتی، کیفیت پایین بازی های دوستانه و فشارهای روانی خارج از مستطیل سبز، شرایطی نا ابر برای قلعه نویی و شاگردانش رقم زد. کسی از این تیم انتظار نداشت برزیل یا فرانسه را شکست دهد. اما پرسش اساسی اینجاست؛ آیا پیروزی بر نیوزیلند، ضعیف ترین تیم جام، نیازمند اردوهای چند میلیون دلاری در کمپ های اروپایی بوده؟ آیا برای حمله کردن به بلژیک ۱۰ نفره، نیاز به زیرساخت های فضایی

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. نمایش تیم ملی در این سه مسابقه، و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند.

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال می گویم اتریش و الجزایر ناچوانمر دانه بازی کردند تا ما حذف شویم. اما بیابید صادق باشیم؛ دیگر فوتبالی ها بهانه های گفته شده و بحث تئانی اتریش و الجزایر را قبول نمی کنند. چرا باید سرنوشت صعود ما به دست دو تیم دیگر در آن سوی دنیا بیفتند که بخوانند برای ما دلسوزی کنند؟ وقتی ما خودمان به خودمان رحم نکردیم و تا بلژیک ۱۰ نفره و نیوزیلند ضعیف امتیاز کامل نگرفتیم، چه جای گلایه از اتریش و الجزایر است؟ قانون نانوشته فوتبال می گوید تیمی که اختیارش را به دست دیگران بسپارد، مستحق حذف شدن است.

فوتبال می باید تا ناکامی به خانه برمی گردد. فرودگاه این بار نه میزبان قهرمانانی است که کشور را به تعطیلی کشانده اند، بلکه پذیرای تیمی است که زیر بار سنگین انتظارات و وعده های محقق نشده مگر خم کرده است. آقای قلعه نویی، کادر فنی محترم و بازیکنانی که برای پوشیدن این پیراهن زحمت کشیده اید؛ خسته نباشید، اما شما باید صعود می کردید و نگریدند. این یک ناکامی بزرگ است و هیچ واژه ای نمی تواند زهر این حقیقت را بگیرد. البته ما نسلی هستیم که با حسرت های فوتبالی بزرگ شده ایم. از ضربه سه دلی علی که از کنار دروازه مکزیک گذشت، تا موقعیت تک به تک مهدی طارمی مقابل پرتغال و حالا این سه تساوی زجر آور در جام جهانی ۲۰۲۶. اما تفاوت این دوره

وقتی سرنوشت خود را در زمین فوتبال رقم نمی زنید، مجبورید کاسه چه کنم چه کنم بازار بهانه تراشی ها داغ زر از همیشه است. بیابید با خودمان روراست باشیم و تعارف را کنار بگذاریم. بله ما در کشوری زندگی می کنیم که شرایط اقتصادی، تحریم ها و سایه تنش ها و جنگ، تدارکات تیم ملی را به شدت تحت الشعاع قرار داده بود. قبول داریم که لغور دوهای تدارکاتی، کیفیت پایین بازی های دوستانه و فشارهای روانی خارج از مستطیل سبز، شرایطی نا ابر برای قلعه نویی و شاگردانش رقم زد. کسی از این تیم انتظار نداشت برزیل یا فرانسه را شکست دهد. اما پرسش اساسی اینجاست؛ آیا پیروزی بر نیوزیلند، ضعیف ترین تیم جام، نیازمند اردوهای چند میلیون دلاری در کمپ های اروپایی بوده؟ آیا برای حمله کردن به بلژیک ۱۰ نفره، نیاز به زیرساخت های فضایی

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند.

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، نه نمایش چیزی برای بردن پیدا نمی کند. و یترینی از احتیاط بیش از حد و ترس از شکست بود

نه صعود کردیم، نه کشور تعطیل شد و نه برنده شدیم

خودکشی از ترس مرگ!

سوت پایان به صدا در آمده است. سوت پایانی که این بار نه در ورزشگاه های مدرن و پر زرق و برق آمریکای شمالی، بلکه گویی در قلب تک تک هشتاد و چند میلیون ایرانی به صدا در آمد تا ناقوس مرگ یک رویای دیگر باشد. جام جهانی ۲۰۲۶ با تمام هیاهوی ۴۸ تیمی شدنش، با تمام وعده های شیرین و قرعه های جذابش، برای فوتبال ایران به پایان رسید. ما حذف شدیم؛ نه با شکست های سنگین، نه با تحقیر در مستطیل سبزی، بلکه با سه تساوی مصلحت اندیشانه، محتاطانه و ترسو. ما به عنوان تیمی که هیچ باختی در کارنامه نداشت، چمدان های مان را بستیم تا عنوان تلخ شکست نا پذیرهای بازنده را با خود به تهران سوغات بیاوریم. در این ترازوی ورزشی، داستان ما داستان تیمی است که قرار بود با اتکا به گسترش جام جهانی و قرار گرفتن در یک گروه نسبتا آسان، تاریخ سازی کند. اما در نهایت، فوتبال ایران ماند و یک حسرت بزرگ، حسرتی که این بار نمی توان آن را پشت نقاب ناداری، قرعه سخت یا بدشانسی پنهان کرد.

روز قرعه کشی را به یاد بیاورید. لیخندهای رضایت بخش، تحلیل های خوش بینانه در استودیوهای تلویزیونی و چهره خندان امیر قلعه نویی که گویی از همان روز بلند هر حله حذفی را در جیب کتش گذاشته بود. وقتی نام ایران در کنار بلژیک، مصر و نیوزیلند قرار گرفت، موجی از امیدواری جامعه فوتبال را فرسار گرفت. فرمول ۴۸ تیمی شدن جام جهانی، مسییر صعود را هموارتر از همیشه کرده بود. جناب قلعه نویی با اعتماد به نفسی مثال زدنی از کسب چهار تا پنج امتیاز سخن می گفت و حتی در اظهار نظری که حالا مثل نمک روی زخم می سوزاند، از وعده تعطیلی کشور پس از صعود حرف زد. قرار بود خیابان هافر قو در جشن و پایکوبی شوند، قرار بود طلسم صعود از هر حله گروهی برای همیشه شکسته شود. اما بیابید نگاه می به این گروه کذایی بیندازیم. نیوزیلند، ضعیف ترین تیم جام با پایین ترین رتینگنکینغ فیفا، تیمی که زنگ تفریح گروه بود و مقابل مصر و بلژیک گلباران شد. بلژیک، تیمی که تنها سایه های آن از نسل طلایی دهه های گذشته اش باقی مانده بود و ضعیف ترین سر گروه جام که از دوران اوج خود فرسنگ فاصله داشت و مصر، تیمی متکی به تک ستاره هایش که در روز بازی با ایران، به دلیل لحظه شدن صعودش، انگیزه های برای آب و آتش زدن نداشت. آیا واقعا عبور از این گروه، آن هم در شرایطی که حتی تیم های سوم هم شانس صعود داشتند، نیازمند یک معجزه بود؟ پاسخ قطعاً منفی است.

فوتبال ورزش لحظه هاست، اما مهم تر از آن، ورزش شجاعت است. تیمی که برای باختن به زمین می رود، در نهایت چیزی برای بردن پیدا نمی کند. نمایش تیم ملی در این سه مسابقه،

مهدی طارمی؛ سمفونی ناتمام یک قهرمان و حسرت هایی که تا ابد کش می آیدند

ابرقهرمان پوشالی

سوت پایان مسابقه که به صدا در آمد، اسکوربرد ورزشگاه نتیجه ای از نشان می داد که برای فوتبال ایران به معنای پایان یک رویای دیگر بود؛ ایران یک- یک مصر. اما این تساوی، تنها یک نتیجه روی تابلوی نتایج نبوده بلکه آغاز گر یک انتظار کشنده و در نهایت، یک وداع زود هنگام و تلخ با جام جهانی ۲۰۲۶ بود. در میان تمام بازیکنانی که با چهره هایی در هم رفته و چشمانی خیره به افق سبزی چمن، زمین را ترک می کردند، یک نفر بیش از همه زیر بار سنگین این ناکامی خم شده بود؛ مهدی طارمی، ستاره ای که قرار بود در غیاب سردار آزمون، تک ستاره آسمان خط حمله ایران باشد، حالا در پایان مسابقه به نام هر حله گروهی، به نماد بزرگ ترین حسرت های تاریخ فوتبال ملی ایران تبدیل شده بود. داستان طارمی در جام جهانی ۲۰۲۶، یک روایت خبری ساده نیست؛ این یک درام ورزشی تمام عیار از قهرمانی است که هر بار با یک قدمی فتح قلب پیش رفت، اما در آخرین لحظه، پایش لغزید. تا یک سوت پایان بازی با مصر، رختکن تیم ملی غرق در سکوت و دلپهره بود. شاگردان امیر قلعه نویی می دانستند که صعود شان دیگر در دستان خودشان نیست. آنها با چشمانی پر حله گروهی، معضالات و احتمالات روی کاغذ به نفع سوم، رقم بخورد تا شاید بتوانند در قامت یکی از هشت تیم برتر شو، به مرحله حذفی جام جهانی صعود کنند. اما گویی سرنوشت، فیلمنامه این جام را جوهر تلخ کاهی برای فوتبال ایران نوشته بود. دقیقاً همان سه مسابقه ای که سرنوشت تیم ملی به آنها گره خورده بود، یکی پس از دیگری با نتایجی که به پایان رسیده که حکم به حذف ایران می داد. تیم ملی فوتبال ایران، با تمام امیدها و آرزوهایش، یکی از ۱۶ تیمی لقب گرفت که در پایان سه مرحله گروهی، باید چمدان هایش را می بست و وداعی زود هنگام با جام جهانی ۲۰۲۶ می داشت. در این میان، نگاه هانه به کادر فنی و نه به خط دفاعی، بلکه مستقیماً به سمت کاپیتان بدون بار و پوند تیم بود.

تیم ملی در شرایطی با به آوردگاه جام جهانی ۲۰۲۶ گذشت که بیش از هر زمان دیگری، بار مسئولیت روی دوش مهدی طارمی سنگینی می کرد. در غیاب سردار آزمون، زوج همیشگی و ویرانگر او، طارمی باید به تنهایی بار فاز هجومی تیم را به دوش می داشت. اگر چه بار یک نگان با تخریب تری مانند احسان حسبان یا مهدی علیز جابه جانشین در لیست تیم حضور داشتند و داعیه کاپیتانی